

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

זהר הקדוש - האזינו רצו.

סיום האדרא זוטא קדישא - הסתלקות רשב"י

...ובל תיאובתא דרבנרא לגבי נוקבא, הכא הוא, וקרינן לחו ברכה, דמתמן נפקו ברכו לכלחו עלמיו, וכלחו מתברכו. האי אתר אקרי קדש. ובל קדשים דרבנרא עיילין תמן, ברחווא דרגא דאמינא, וכלחו אתין מרישא עלאה דגולגלתא דרבנרא, מסטרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד החיא ברכה בכל שייפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. ובל החווא נגידו דאתנגיד מבל גופא, מתבנשו תמן, ועל דא אקרון צבאות, דבל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקון. ורחווא נגידו בתי דאתבנישו, תמן שריין ליה ברחווא יסוד קדישא, בלא חורא, בננו כד אקרי חסד. ורחווא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב (תהלים קל"ג) כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם.

אמר רפי אבא, לא סיום פוגינא קדישא למימר חיים, עד דאשתכחו מלוי, ואנא פתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכולנא לאסתכלא. אדהכי אדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארף ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'.

בל החווא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכולו דנהורא ואשא הוה בסתרניה. כל החווא יומא נפילנא על ארעא, וגעניא. בתי דאזיל אשא, חמינא לבוגינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטר שכיב על ימיניה, ואנפוי חיבין. קם רפי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיבנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברינא למכפי, ולא יכולו למללא. שארו חברינא בבבניה, ורפי אלעזר בריה נפיל תלת זמני, ולא יביל למפתח פומיה. לבתי פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תגוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, וחברינא בלחו שתיין דימא.

קם רפי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא פוגינא קדישא מסתכל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוה ערו, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רפי אלעזר ורפי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערפוביא דחברינא, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בסורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רפי אלעזר ורפי אבא.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתי דנפק פורינא, הוה סליק באורינא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתבנשו להילולא דרפי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ונחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעון קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמח פטרין בקיעא משתכחין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינה, דנא רפי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבב ביה בכל יומא. זבאה חולקיה לעילא ותתא. כמח גניזין עלאין מסתמרון ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך למח ותנח ותעמוד לגורלך למח חיימין.

עד כאן האדרא קדישא זוטא

תורה פו

ויהי נא פי שנים ברוחך אלי, ויאמר וכו' אם תראה אתי לקח מאתך יהי לך בן וכו' (מלכים ב)

והנה נתקיים אחר כך באלישע פי שנים. נמצא, שהיה אלישע מתפלל בכונה יותר מאליהו רבו, כי כל הנסים והגדולות שעשה אלישע, כלם היו על ידי תפלה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה כז) על פסוק: ספרה נא לי את כל הגדלות אשר עשה אלישע - ואלישע כי עבד, בתפלה הוא דעבד:

א דע, שאפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו פי שנים ברבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו. וזה בחינת: ויהי נא פי שנים ברוחך אלי - ברוחך דיקא, שעל ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו פי שנים כמותו. כי איתא, שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. כמו שכתוב (בראשית ו) אלה תולדות נח נח; נח לעלא נח לתתא [כמו שכתוב שם בזהר נח (דף נט): על פסוק זה, עין שם בתוספתא, וזה לשונו: למה נח תרי זמנא, אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא, אית לה תרין רוחין: רוחא חד בעלמא דיו, ורוחא חד בעלמא דאתי, והכי תשבח בכלהו צדיקי וכו' עין שם]. דהינו שיש לו בחינת חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה, הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד, רק שהם תלויים בו בענפים באילן, שהאילן יונק חיותו משרשו, והענפים יונקים החיות דרך האילן. ויש בזה כמות בחינות, כי יש תלמידים שהם בבחינת ענפים, ויש שהם בבחינת עלים, וכן שארי הבחינות. ובשעת הסתלקות הצדיק, אזי הוא משיג הרבה יותר ממה שהשיג בחייו, כל אחד לפי מדרגתו, כמו שמוצינו ברפי שמעון בן יוחאי באדרא, וברבנו הקדוש, ובשאר צדיקים:

ודע, שזהו על ידי שבשעת הסתלקות, אזי יורד ובה למטה בחינת הרוח והחיות דלעלא, ואזי נתחבבין ונתאחדים יחד הרוח דלתתא עם הרוח דלעלא, כי באמת שניהם אחד. ותבאר בשנתגליון זה לזה, נתאחדין מאד באחדות גדול. ומחמת שהרוח דלעלא אינו יכול להיות בזה העולם, כי טבעו אינו יכול לסבל כלל זה העולם, על כן נסתלק לעלא. ועל ידי זה נסתלק הצדיק, כי בשנסתלק למעלה הרוח הנ"ל, נסתלק עמו הרוח דלתתא, מחמת שנתאחדו מאד באחדות גדול כנ"ל. ועל כן הוא דבר גדול מאד, להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו. כי מחמת שאז יורד ונתגלה למטה הרוח דלעלא, נמצא שנתגלה אז הארה גדולה מאד, על כן

הוא טובה גדולה לכל מי שנמצא אז שם, והוא טובה להם לאריכת ימים. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה ה): על פסוק (תהלים מט): ויהי עוד לנצח וכו', כי יראה חכמים ימותו. אבל להתלמידים מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר, כי מחמת שהם תלויין בהצדיק, ויונקים משרש אחד, נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבבים גם כן עם זה הרוח באחדות גדול, כי הוא רוחם וחיותם ממש כנ"ל. ועל ידי זה, אם זוכה, יכול לקבל פי שנים. כי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא כנ"ל. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, כי אי אפשר להם להתפרד עוד זה מזה. נמצא שהצדיק נסתלק על ידי זה, על ידי שמושך עמו הרוח דלעלא את הרוח דלתתא, והתלמידים מגיע להם פי שנים על ידי זה, כי נשאר אצלם בחינות הרוח דלעלא, כי נתאחד מאד עם הרוח דלתתא כנ"ל: אף כמות בחינות יש בתלמידים, ומי שמקשר מאד בהצדיק כמו ענפים באילן ממש, דהינו שהוא מרגיש בעצמו כל עליות וירידות שיש להצדיק, אף-על-פי שאינו אצל הצדיק. כי ראוי לו להתלמיד להרגיש בעצמו כל עליות וירידות של הצדיק, אם הוא מקשר באמת כראוי, כמו ענפים באילן. כי הענפים מרגישים כל העליות וירידות שיש להאילן, ועל כן פנין הם גדלים, ויש להם חיות. כי האילן יונק חיותו משרשו, על ידי הגידין שיש בו, שיונק דרך שם חיותו משרשו, דהינו שיש בו חללים שיונק דרך שם חיותו. ועל ידי כן בחרף שנתניבש החלואהית ונתפוצץ החללים, על ידי זה נתפוצצים גם כל הענפים, ומחמת זה נופלים העלים אז, וכן להפך פנין כנ"ל. ומי שהוא מקשר אל הצדיק כמו כן, דהינו שהוא מרגיש כל העליות וירידות של הצדיק, כי יש כמות וכמות בחינות של עליות וירידות, כי יש כמות וכמות בחינות הסתלקות, כי יש בחינות הסתלקות הנפש, ויש הסתלקות השם, שהוא גם כן בחינות הסתלקות, כי השם הוא הנפש, וכמבאר במקום אחר (לקמן סי' רס), שזה בחינות מסירת הנפש ממש, עין שם. ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו, אזי יכול לזכות לפי שנים בעת ההסתלקות כנ"ל. וזה בחינות: אם תראה אתי לקח, דהינו שתראה אותי לקח ונסתלק; מאתך - מאתך דיקא, דהינו שמואתך ומעצמך תרגיש מהסתלקות כנ"ל, ואז תזכה לפי שנים בעת ההסתלקות כנ"ל. כי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא, אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. רק שהתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות, ובשעת ההסתלקות לנאמר, יורד ונתגלה

לגמרי כנ"ל: וזה בחינות הקבלת פני רבו, שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו, כי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת הסתלקות, ואם יזכה וקבל אז הארה גדולה, בבחינת פי שנים כנ"ל. וכשמקבל פי שנים, אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודת וצדקות יותר מרבו, והכל על ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: ויהי נא פי שנים ברוחך אלי – ברוחך דיקא כנ"ל. (ומי שאינו יודע זאת, אינו יודע מהו אמר יי, כי אמר יד הוא דבר הדין. גם אינו יודע להוציא מבח אל הפעל):

ב פי קדם שמוציאין מבח אל הפעל, אזי הבח והפעל נקשרים ביחד, ואין הפרש ביניהם. כי סוף מעשה במחשבה תחלה, דהינו בשאדם רוצה לעשות איזה דבר, כגון לבנות בית, צריך לחשב תחלה במחשבתו, איך יהיה ציור בנין ביתו, ואז בשנגמר במחשבתו דמות ביתו, אזי מתחיל לבנותו. נמצא שסוף המעשה, במחשבה תחלה. וקדם שהוציא מבח אל הפעל, אזי סוף המעשה נקשר עדין בתחלת המחשבה, ואין הפרש והבדל ביניהם כלל. וצריך לראות להוציא מבח אל הפעל, ואזי נפתחין ונבדלין הבח והפעל. ויש הפרש והבדל בין תחלת המחשבה, שהיא בחינת בח, ובין סוף המעשה, שהיא בחינת פעל. וזה בחינת אלק, כי א היא שתי יודין, ווא"ו באמצע, שהיא בחינת פתח. ואלו השני יודין, הם בחינת יו"ד בראש ויו"ד בסוף, שהם בחינות כח ופעל. הינו בחינת הי"ד של שם העצם, שהיא שם הניח ברוך הוא, שהוא יו"ד בראש, שהוא בחינת מחשבה תחלה, בחינת כח. והיו"ד השני, היא בחינת יו"ד של הכנוי, שהוא שם אדני, שהוא יו"ד בסוף, בחינת סוף מעשה, בחינת פעל. ובתחלה שני יודיין אלו הם נקשרין יחד, ואין הבדל ביניהם כנ"ל, ואחר כך בשמוציאין מבח אל הפעל, הם נפתחין ונבדלין כנ"ל. וזה בחינת הנאו שבתוך האלק, שהוא בחינת פתח. הינו מה שנפתחין ונבדלין אלו השני יודיין, שהם בחינות כח ופעל כנ"ל. וזאת הנאו שבתוך האלק, הוא בחינת הנאו אותיות שיש בין שני היודיין של שני השמות הנ"ל, כזה: יאקדונקי. כי יש שלש אותיות אצל היוד של שם העצם, שהוא בחינת תחלת המחשבה. וכן יש שלש אותיות אצל היוד של שם הכנוי, שהוא בחינת סוף מעשה. כי בכל דבר שבעולם יש שלש בחינות, שהם מקום וציור וזמן, שהם בחינת שלש אותיות הנ"ל. כגון בשאדם רוצה לבנות בית, צריך לחשב באיזה מקום לבנותו, ובאיזה זמן, ובאיזה ציור יהיה נבנה הבית, וכן בכל דבר שבעולם. וכן אחר כך בסוף המעשה, דהינו בשעושה את הדבר, יש גם כן שלש בחינות הנ"ל, שהם מקום וציור וזמן. וזה בחינות שלש אותיות שיש אצל יו"ד בראש, שהיא תחלת המחשבה, וכן יש שלש אותיות אצל יו"ד בסוף, שהיא בחינת סוף המעשה, שהם בחינת הנאו שביין שני היודיין כנ"ל: וזה בחינת שני הרוחות הנ"ל, שהם רוח דלעלא

ורוח דלתתא כנ"ל, שהם בחינת כח ופעל, שבתחלה הם נקשרים יחד, ואחר כך נפתחין ונבדלין כנ"ל. כי בחינת שתי הרוחות הנ"ל, נעשין על ידי המתקת הרוח אף. כי יש בחינת הרוח אף אצל השם ותפורה, בכיכול, ואצל בני אדם. וכשיש הרוח אף, הם ושלום, הוא בחינות עשן שיוצא מנחירי, כמו שכתוב (תהלים יח): עלה עשן באפו. וזה העשן מוזיק לפרנסה, ושעל ידה מוציאין מבח אל הפעל, כי על ידי שיש לו פרנסה ואינו נצרך לבריות, זוכה לאמת, בחינות עלמא דאתי, בבחינות: אשרי שאל יעקב בעורו שברו על ה' אלקיו; שעל ידי זה מוציאין מבח אל הפעל בדלקמן. כי העשן מוזיק לעינים, בבחינת (משלי ו): בעשן לעינים; שהם בחינת פרנסה, בחינת (תהלים קמח): עיני כל אליה ישברו וכו'. כי כעס מוזיק לפרנסה, כמו שמוכא במקום אחר, שפעם מפסיד העשירות (עיון לעיל בסימן נט). וצריך לשבר ולהמתיק החרון אף, דהינו להמתיק העשן ולבררו, עד שיהיה נעשה ממונו בחינת רוח, דהינו רוח אורי, שנעשה מהתבררות העשן. וזה הרוח, שהוא המתקת העשן של החרון אף, הוא בחינת משיח, בחינת (איכה ד): רוח אפינו משיח ה'. וכל זמן שלא בא בחינת זה הרוח אל בחינת הידים, עדין הוא קדם התוהו. כי עקר התוהו, הוא בבחינת הידים, שהם כלי העשייה, ששם הוא עקר התגלות בחינת הרוח, בבחינת (תהלים לא): בידך אפקיד רוחי, ובבחינת (איוב יב): אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש. ואחר כך בשנתגלה הרוח בבחינת הידים, עדין שני הרוחות הנ"ל, שהם בחינת כח ופעל, בחינת שני הידים – ימין ושמאל, הם שניהם ביחד עדין, דהינו שעדין לא נפתחו ונתפרדו הידים, ששם התגלות שתי הרוחות כנ"ל. כי עדין הבח והפעל נקשרים יחד, ואין הבדל ביניהם כלל, ואזי אין נפר בין ימין לשמאל כנ"ל. ואז עדין בחינת קדם הבריאה, דהינו קדם שמוציאין מבח אל הפעל, שאז הן נקשרים יחד כנ"ל. ואחר כך בשמוציאין מבח אל הפעל, אז הוא גמר הבריאה, ואז נפתחין הידים, ונפר בין ימין לשמאל, בבחינת (ישעיה מח): אף ידי יפדה ארץ וימיני טפחה לשמים; כי אז יש הפרש והבדל בין הבח והפעל, שהם בחינת שתי הידים, שתי הרוחות כנ"ל. וכל זה נעשה על ידי המתקת הרוח אף כנ"ל, וזה בחינת אף ידי – אף דיקא כנ"ל. וזה בחינת (תהלים קמח): פותח את ידך – שהידיים נפתחין ונפרין בין ימין לשמאל כנ"ל. וזה: את ידך – בחינת שני יודיין הנ"ל (כמ"ש בזוהר ובתיקונים בהקדמה דף ז: ומובא בפע"ח בשער הזמירות פ"ה עיי"ש), אל תקרי ידך, אלא יודיך, כי הידים הם בחינת שני יודיין הנ"ל, שהם בחינת כח ופעל, שזה בחינות שתי הידים ימין ושמאל כנ"ל: וזהו: פותח את ידך – סופיתבות חתך, פמוכא, הינו בחינת שתי הידים נפתחין וננתקין, ונפר בין ימין לשמאל כנ"ל, בחינת אף ידי יפדה ארץ וכו' כנ"ל. וזה חתך בגימטריא שתי פעמים רוח (כמוכא

בפע"ח שם), הינו בחינת שני הרוחות הנ"ל, שהם בחינת שני היודין, שני הדידים כנ"ל, כשנפתחין ונחתיכין כשמוציאין מכת אל הפעל כנ"ל. וזהו פותח את וכו', בבחינת פתח הנ"ל. וכל זה נעשה עלידי המתקנת החרון אף, בבחינת רוח אפינו משיח ה' כנ"ל. וזה: פותח את ידך – ראשי תבות: אפי, הינו בחינת רוח אפינו וכו' הנ"ל. כי עלידי בחינת רוח אפינו וכו', נפתחין ונחתיכין הדידים, שהם בחינת שתי הרוחות כנ"ל: וכל המצוות והעברות תלוין גם כן בזה, בבחינת התפתחות הדידים הנ"ל, בחינת כח ופעל כנ"ל. כי יש בהם גם כן שלש בחינות הנ"ל, שהם מקום וציור וזמן. וזה בחינת (אבות פ"ב): הסתפל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עברה, לידי עברה דיקא, כי עקר העברה, חס ושלום, נעשה עלידי בחינות הדידים הנ"ל. ובתחלה העברה בכה, שהושב לעשותה, חס ושלום, ואחר כך כשמוציאה מכת אל הפעל ועושה אותה, חס ושלום, אזי הוא רשע גמור, וחשוב כמת, כי רשעים בתייהן קרוין מתים (ברכות יח:). וזה בחינת (תהלים פח): כמו חללים שוכבי קבר וכו'; הינו הרשעים שהם בתייהן קרוין מתים. וזהו: מידך נגזרו – נגזרו לשון התד, כמו שפרש רש"י. הינו שהעברה נעשה עלידי בחינת התוד, בחינת: פותח את ידך – ספירתבות התד. ומנפילת התוד והתפתחות הדידים אלו שבקדשה, נעשה העברה בבחינות: והמה מידך נגזרו – לשון התד כנ"ל. ועל כן מועיל תשובה על עברה, כי עקר התשובה היא הרטה, שמתהרט על העברה, בחינות (נדרים כב:): פתח הרטה, שזה בחינת פתח כנ"ל, בחינות פותח את ידך כנ"ל: ג ולהוציא מכת אל הפעל, הוא על ידי שלמות הדבור, וצריך שיהיו אותיות הדבור בשלמות, וזה נעשה על ידי בחינות עלמא דאתי, שעל ידי זה נשלמין אותיות הדבור. כי לעתיד לבוא יהיה הדבור בשלמות, כי אפלו העבוי"ם יקראו את השם יתברך עם הדבור, כמה שכתוב (צפניה ג): כי אז אהפך אל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' וכו', נמצא, שיהיה להדבור שלמות. כי עכשו הדבור חסר ואינו בשלמות, מאחר שאין כל העולם קוראין להשם יתברך עם הדבור. אבל לעתיד יקראו כלם להשם יתברך עם הדבור, אפלו עבוי"ם, ועל כן אז יהיה הדבור בשלמות, בחינת שפה ברורה, מאחר שהכל יקראו להשם יתברך עם הדבור, נמצא שיש להדבור שלמות. וכל זה יהיה לעתיד, כי עקר גדלתנו ותפארתנו יתגלה לעתיד לבוא, שאז ידעו ויראו הכל את גדלתנו, כי אז יראו הכל את גדלת ותפארת הצדיקים והכשרים, אשריהם אשרי חלקם, מה רב טובך הצפון להם. ולהפך – מפלת הרשעים, כמה שכתוב (מלאכי ג): ועפותם רשעים וכו', כי אז יהיה יומא דדינא רבא, שיהיה האדם נדון על כל מעשהו, על כל פרט ופרט, ולא יותרו לו על שום דבר קטן, כי אין שכחה לפניו יתברך, והכל יהיה נזכר לו אז. ואזי, בשיהיה מפלת הרשעים,

וישובו ויראו בין צדיק לרשע וכו', (כמו שכתוב שם במלאכי: ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלקים לאשר לא עבדו). כי אז דיקא, ביומא דדינא, יראו החלוק בין צדיק לרשע וכו', ואזי יתחפכו כלם להשם יתברך על ידי זה, ויקראו כלם בשם ה', בבחינות: אז אהפך אל כל העמים וכו' כנ"ל, ואזי יהיה הדבור בשלמות, בחינת שפה ברורה כנ"ל. נמצא, שעל ידי מפלת הרשעים שיהיה לעתיד, על ידי זה יהיה נשלם הדבור אז כנ"ל. אבל צריכין להמשיך בחינת עלמא דאתי גם בעולם הזה, דהינו שיהיה מפלה לרשעים גם בעולם הזה, וזה נעשה על ידי אמת: ועקר האמת הוא, כשאין האדם נצרך לבריות, כי כיון שנצרך האדם לבריות, משתנה פניו ככרום, לכמה גונין (ברכות ו:). כי מי שהוא נצרך לבריות, קשה לו מאד להתפלל בריבים, וטוב ונוח לו להתפלל ביהוד, כי בריבים נפלין עליו פניות גדולות ושקרים, שעושה תנועות ושקרים בתפלתו בשביל בני אדם, מאחר שהוא נצרך להם. ואפלו מי שאין נצרך לבריות בשביל פרנסה, כי מתפרנס משלו, אף על פי כן יש שהוא נצרך לבריות בשביל כבוד, או בשביל דבר אחר, דהינו שיש לו תאוה של כבוד וחשיבות וכיוצא. נמצא שהוא נצרך לבריות, שהוא צריך לכבוד וחשיבות שלהם. ואזי, כשהוא נצרך לבריות באיזה בחינה, יוכל לפל בשקר גדול בתפלתו, דהינו לעשות תנועות בשקר בשביל בני אדם כנ"ל. ויש מי שהוא איש בשר קצת, וירא את ה' במקצת, ומתבייש בעיניו לעשות שקר מנגה בתפלתו בשביל אחרים, ומתבונן להתפלל באמת. אבל האמת הוא הרבה מאד יותר מדי, וגם זה אינו אמת, כי לא נמצא הרבה אמת, כי האמת הוא רק אחד, כמו שמוכח במקום אחר (לעיל בהתורה אמר ר"ע בסימן נא), דהינו מחמת שהוא בוש בעיני עצמו להתפלל בשקר גמור כנ"ל, על כן הוא רוצה לכפות על השקר ולהלביש השקר באמת. דהינו למשל, שחפץ לעשות איזהו תנועה או המחאת כף בשביל אחר, אבל הוא מתבייש בזה שיעשה שקר בתפלתו בשביל בני אדם, על כן הוא גונב דעת עצמו, ומסבב לו היצר הרע סבובים במחשבתו, עד שנתגלגל הדבר במחשבתו שהוא צריך באמת לעשות תנועה זו בתפלתו או להכות כף אל כף, דהינו שמוציא לעצמו איזה אמת, שהוא צריך לעשות אותה התנועה בשביל אותו האמת. נמצא שהוא מכסה השקר באמת, נמצא שיש לו הרבה אמת יותר מדי. כי העקר האמת אינו רק אחד, דהינו להתפלל באמת לאמתו בשביל השם יתברך לבדו, אבל זה האמת של שקר הוא הרבה מאד, כי יש בזה כמה גונין, וכמה מיני אמת שמוציא לעצמו להפות על השקר. וזהו: כיון שנצרך האדם לבריות – שאז נפלים עליו פניות ושקרים כנ"ל – אזי משתנה פניו לכמה גונין. פניו זה בחינת האמת, שהוא בחינת פנים, בחינת (תהלים כד): מבקשי פניך יעקב סלה; בחינת (מיכה

ז: תתן אמת ליעקב. דהינו שהאמת שלו, שהוא בחינת פנים, נשתנה לכמה גוונים, דהינו שיש לו כמה מיני אמת שמלביש בו השקר, דהינו שמוצא לעצמו אמת, שכונתו בשביל כך או בשביל כך, נמצא שנשתנה הפנים, שהוא אמת, לכמה גוונים, כי העקר האמת אינו אלא אחד כנ"ל: וזה פרוש (תהלים קמו): אהלה ה' בחיי; הינו בשאין נצרך לבריות. וזה בחיי – בחיי דיקא, הינו שאני חי מחיים שלי, שאינו נצרך להיות שום אדם. כי הנצרך לבריות חיי איתם חיים (ביצה לב:), הינו שאינם חיים שלו, כי הוא חי מאחרים. אבל בשאינו נצרך לבריות, ואני חי חיים שלי, אני אוכל להללו ולהתפלל לפניו באמת כנ"ל, וזה: אהלה ה' בחיי – דיקא, כנ"ל. וזהו (שם): בין שנצרך האדם לבריות, עולם השך בעדו וכו' (עין למטה): וכשיש אמת, אני הוא מפלת הרשעים, כי עקר מפלת הרשעים לעולם הבא הוא על ידי האמת שיתגלה אז. כמו שכתוב (משלי יב): שפת אמת תפון לעד – פוננת לעד לא כתיב, אלא תפון, כי לעתיד לבוא יתגלה האמת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (זוהר תשא דף קפה: ובתיקון סג.) ועל ידי האמת שיתגלה לעתיד, על ידי זה יהיה מפלת הרשעים, בבחינת (דברים ז): ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו. פניו זה בחינת אמת כנ"ל, שעל ידי זה, משלם לשונאיו ומאבידן מן העולם, פמוכא בזהר הקדוש. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה בנמרא (עירובין כב), שכביכול הם כמשא על פניו, כי הפנים, שהוא בחינת האמת של השם ותברך, אינו יכול לסבל את הרשעים. וכשנתגלה בחינת הפנים, דהינו האמת, אני הוא מפלת הרשעים כנ"ל. ועל ידי זה יהיה מפלתם לעתיד, כי אז יתגלה האמת כנ"ל. ועליבן בשזוכין לאמת בעולם הזה כנ"ל, על ידי זה נתגלה בחינת הפנים כנ"ל, ואני ממשיכין בחינת עולם הבא בתוך העולם הזה, ואני נעשה מפלתם על ידי האמת גם בעולם הזה, כמו שיהיה בעולם הבא כנ"ל. ועל ידי זה ממשיכין שלמות אותיות הדבור שיהיה לעתיד, בחינת שפה ברורה, בתוך העולם הזה. כי בחינת שפה ברורה נעשה על ידי מפלתם, שעל ידי זה נתהפכין כלם אל השם ותברך כנ"ל: וזה בחינת (ישעיה נח): ודבר דבר, הנאמר בשבת. הינו שצריך להמשיך בחינות דבור של שבת, שהוא בחינות עלמא דאתי, בתוך הדבור של עולם הזה, להשלים הדבור בעולם הזה. כי עקר שלמות הדבור הוא מבחינות שבת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קיג:): שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חל; כי בשבת הוא שלמות הדבור, כי שבת הוא בחינות עולם הבא כנ"ל, וצריך להמשיך דבור של שבת בתוך הדבור של חל כנ"ל: וזהו בחינת אל הויה ביצירה, שעל ידי בחינת אל, שהוא בחינת אמת, בחינת (במדבר כג): לא איש אל ויכוב; שהוא בחינת יעקב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה יח): מנין שקראו הקדוש ברוך הוא ליעקב

אל, שנאמר: ויקרא לו אל אלקי וכו'; כי יעקב בחינת אמת כנ"ל. וזה האמת שהוא בחינות עלמא דאתי, תלוי בפרנסה, כי כשיש לו פרנסה ואין נצרך לבריות, יוכל להתפלל באמת כנ"ל. וזה בחינת (תהלים קמו): אשרי שאל יעקב בעזרו, שברו על ה' אלקיו. כי כשישברו על ה' אלקיו ואין נצרך לבריות – אזי אל יעקב בעזרו, כי אל יעקב הוא בחינת אמת כנ"ל. ואני בשזוכין להמשיך בחינות עלמא דאתי, בחינות אמת, בחינות פנים, בתוך העולם הזה, אני נעשה מפלת הרשעים כנ"ל. וזה בחינת הויה במלוי החין, כי חי היא בחינת שלום שכה, כמה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (עירובין כא) על פסוק (יחזקאל ב): הנה וחי, וחי זה שלום שכה לרשעים בעולם הבא. וזה בחינת אל הויה, דהינו אל שהוא בחינות אמת, שעל ידו נעשה שלום שכה לרשעים, שהוא בחינות הויה במלוי החין כנ"ל, צריך להמשיכה בתוך העולם הזה, שהוא בחינות ודבר דבר, להמשיך דבור של שבת בתוך ימי החל כנ"ל, שהם בחינות יצירה. בבחינות (תהלים קלט): ימים יצרו ולא אחד בהם, דהינו שימי החל הם בחינות יצירה, כשאין אחד בהם, שהוא בחינות שבת. וצריך להמשיך לברינות יצירה, שהוא בחינת ימי החל, את בחינות אל הויה, שהוא בחינות עלמא דאתי, בחינות שבת. וזה בחינות: מלכות – פה, שעל ידי זה נשלמים אותיות הדבור כנ"ל:

ד וכשנשלמין אותיות הדבור כנ"ל, צריך לראות להוציא הדבור בשלמות, כי לפעמים נתחבין אותיות הדבור במצר הגרון, ואי אפשר להוציא הדבור בשלמות, שזה בחינות מה שקורין בלשון אשכנז: היוריק. וצריך לראות להוציא הדבור ממצר הגרון, שיובל לדבר בשלמות, דהינו להמשיך נקודות אל האותיות, כי בלא נקודות אי אפשר לדבר שום אות, פידוע בחוש; ואני כשממשיכין נקודות אל האותיות, ומוציאין הדבור בשלמות, אני יכולין להוציא מפה אל הפעל. כי כל המחשבות שיש לאדם, כלם באים בתוך הדבור, כדאיתא בזהר: רחוש מרחשן שפנותה. ואף שאין האדם מרגיש זאת, אף על פי כן הוא בדקות גדול, כי כל מחשבה שבעולם שיש לאדם, כלם מכרחים לבוא בתוך הדבור בשעת המחשבה, רק שהוא בדקות מאד. ולכן כל עשייה שעושה האדם צריכה לבוא בתחלה בתוך הדבור, כי כל הדברים צריכין לבוא בבחינות מחשבה דבור ומעשה. נמצא שעל ידי הדבור נגמר המעשה ויוצא מפה אל הפעל. כי קדם שיוצא המעשה מפה אל הפעל, צריכה לבוא תחלה בבחינות דבור. על פן כדי להוציא מפה אל הפעל, צריכין להשלים אותיות הדבור כנ"ל. ולהוציא הדבור בשלמות ממצר הגרון, דהינו להמשיך בחינות נקודות אל האותיות. ואני כשיוצא הדבור בשלמות, יוצא הדבר מפה אל הפעל כנ"ל:

והמשיך נקודות אל האותיות, הוא על ידי החשק והכפופין,

שהושקין לעשות המצוה או שאר דבר שבקדשה שאיש
ישראל חושק לעשות, בבחינות (שה"ש א): נקודות הפסח,
שעל ידי הכפופין והחשק נעשין נקודות, כי אי אפשר לעשות
שום דבר כיוצא על ידי חשק, דהינו למשל בשמדבר איזה
דבור, צריך שיהיה לו מתחלה חשק לדבר. וכן בשעושה
איזה פעולה, אם לא היה לו חשק מתחלה לעשותה, בודאי לא
היה עושה אותה. ועל כן כל דבר שבקדשה שהאדם צריך
לעשות, כגון לנסע לצדיק אמת, או שאר דבר שבקדשה שהאדם
צריך לעשות, נותנין לו מתחלה חשק, כדי שעל ידי זה יעשה
הדבר:

ועקר גדל החשק נעשה על ידי המניעה שמזמנין לו. כי
בשאיש ישראלי צריך לעשות דבר הצריך לו ליהנותו,
כפרט בשצריך לו לעשות דבר גדול הצריך ליהנותו, שכל
יהותו תלוי בזה, כגון לנסע לצדיק אמת, אזי מזמנין לו
מניעה; וזאת המניעה היא בשביל החשק, כדי שעל ידי זה
יהיה לו חשק יותר לעשות אותו הדבר, כי על ידי המניעה
שמונעין את האדם מן הדבר, על ידי זה נעשה התגברות
החשק מאד. כמו למשל בשמראין לקטן דבר הנחמד לו,
ותבא ומיד חוטפין ממנו ומחביאין ממנו, אזי הוא רודף
מאד אחר האדם, ומבקש וחושק מאד לאותו הדבר, נמצא
שעקר החשק נעשה על ידי שחטפו ממנו והחביאו את
הדבר. כמו כן מונעין את האדם במניעות מהדבר הצריך
לו, כדי שעל ידי זה יהיה לו חשק יותר. בבחינות (משלי
ט): ולחם סתרים יונעם, שכל מה שהדבר נמנע ונסתר מן
האדם ביותר, הוא חושק אליו ונעים לו ביותר. שמוזה בא
תאוות והתגברות החשק אל עברה, הם ושלום, רחמנא
לצלן, כי מחמת שהעברה נמנעת מאד מן האדם, כי אנו
מצוים ומוזהרים ומפקדים עליה שלא לעשותה, נמצא שהיא
נמנעת מאד מאתנו, על כן יש התגברות החשק אליה כנ"ל,
בבחינות: ולחם סתרים יונעם. כמו כן בקדשה, בשיש מניעה
לאדם, החשק מתגבר ביותר. וכל מה שהדבר הנחשק גדול
ביותר, המניעה יותר גדולה. כי יש חשק וחושק ונחשק,
דהינו האדם החושק, והדבר הנחשק, והחשק שהושקין לדבר
הנחשק. וכפי מעלת הנחשק, כן צריך להיות גדל החשק.
ועל כן בשחנחשק גדול מאד, נמצא שצריך שיהיה לו חשק
גדול מאד, אזי יש לו מניעה גדולה ביותר, שעל ידי זה
החשק גדול ביותר, כי כל מה שהמניעה יותר גדול, החשק
מתגבר ביותר כנ"ל. ועליכן ראוי לאדם לדעת, בשיש לו
מניעות גדולות מאד מאיזה דבר שבקדשה, ידע ויבין מזה,
שההדבר שרוצה לעשות, הוא נחשק גדול מאד, ודבר
יקר מאד, שמחמת זה המניעה גדולה מאד כנ"ל. ובפרט
בשרוצה לנסע לצדיק אמת, כי יש צדיקים הרבה, אבל יש
בחינות נקודות האמת בין הצדיקים, שבשרוצים להתקרב

אליו, שבה תלוי הכל, אזי יש להאדם מניעות גדולות רבות
מאד, ומזה בעצמו יבין האדם גדל מעלת הנחשק כנ"ל. והנה
הכלל, שכל המניעות הם רק בשביל החשק, כדי שעל ידי
זה יהיה לו חשק גדול ביותר כנ"ל, ועל כן בשאדם חושק
ביותר, בודאי יוכל לעשות הדבר, ויוכל להוציא מבה אל
הפעל, כי על ידי החשק נעשין נקודות, שעל ידי זה מוציאין
מבה אל הפעל כנ"ל. כי החשק משבר המניעה, כי עקר
המניעה אינו אלא בשביל החשק כנ"ל, ועל כן בשאדם חושק
ביותר כפי המניעה, ממילא נשבר המניעה:

וזה בחינת ט' נקדיו, ט' רקיעו, כי הנקודות הם בחינות רקיעו,
שהם בחינות מניעות, כי המניעה היא בחינת רקיע, שהיא
בחינת מסה, שמפריש ומסך לפני האדם ומונעו מן הדבר,
כמו שכתוב (בראשית א): יהי רקיע, ויהי מבדיל; שהרקיע
הוא בחינת מניעה, שמפריש ומבדיל בין החושק והנחשק.
ועל כן גם הארץ נקראת רקיע, כמה שכתוב (תהלים קלו):
לרקע הארץ על המים; כי גם הארץ היא שטח המבדיל
ומפריש. ועל כן הט' נקדיו הם בחינת ט' רקיעו, כי הנקודות
נעשין על ידי החשק כנ"ל, ועקר החשק על ידי המניעה,
שהיא בחינת רקיע כנ"ל. ויש ט' נקדיו, ט' רקיעו, כי יש
כמה בחינות בהנחשק, כי יש נחשק למעלה מנחשק, ולפי
גדל מעלות הנחשק, כן צריך להיות גדל החשק. ועל כן יש
לו מניעה גדולה כנ"ל, שעל ידי זה נעשה הנקדה כנ"ל. וזה
בחינת תשע נקדיו, תשעה רקיעו, שהם מקומין עד שורק,
שהם נקדה למעלה מנקדה, רקיע למעלה מרקיע, דהינו נחשק
למעלה מנחשק. שלפי גדל הנחשק צריך שיהיה גדל החשק,
שהיא בחינת הנקדה, שהיא בחינת רקיע, כי הנקדה נעשית
על ידי הרקיע, שהיא בחינת מניעה כנ"ל. עד שיש נחשק
שהוא בחינת קמין, קמין וסתים, שהוא בחינת נקודות קמין,
שהוא למעלה מכל הנקודות, כי הנחשק קמין וסתים מאד.
וכלל הדברים האלה, שכל מה שהאדם חושק באמת, בודאי
יוכל לקמרו ולהוציא מבה אל הפעל, ולא יוכל למנעו מזה
שום מניעה ואנס, רק צריך שיהיה החשק גדול מאד, כפי
מעלת הנחשק. וזה יוכל להבין מהמניעה בעצמה, שבשרוצה
המניעה מתגברת ומשתמחת ועומדת לפניו, ומונעת אותו
מאד, ידע ויבין מזה, שהנחשק גדול מאד כנ"ל. ועל כן צריך
להתגבר שיהיה לו חשק גדול מאד מאד, כפי הנחשק וכפי
המניעה כנ"ל, ואז בודאי יוכל לקמרו כנ"ל:

כי אין להאדם לפטר את עצמו ולמצא לעצמו תרוץ על
ידי המניעה, לומר שהוא חפץ לעשות אותו הדבר, רק שאי
אפשר לו מחמת המניעה והאנס, ועל כן יהיה נחשב לו כאלו
עשאה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ו): חשב
לעשות מצוה, ונאנס ולא עשאה – כאלו עשאה. כי באמת
בודאי בשיש לו אנס, נחשב כאלו עשאה, כמו שאמרו רבותינו

זכרונם לברכה. אבל כל זה נאמר על מי שרוצה לצאת בזה, אזי יוצא בה, כי מה לו לעשות, כי יש לו אנם. אבל מי שאינו רוצה לצאת, רק שהוא רוצה המצוה בעצמה, או הדבר שבקדשה שרוצה לעשות, הוא הפיץ בהדבר עצמו, אם פן מה מועיל לו, מה שמקלין לו שנחשב באלו עשאה, כי אינו מקרר דעתו כלל בזה, כי הוא תאב והפיץ ומתנגע מאד לעשות המצוה בעצמה, ולא לצאת עם ה'כאלו', שנחשב באלו עשאה. כי באמת ראוי לאיש יש'ראלי, שיגמר חפצו ורצונו בכל דבר שבקדשה מכח אל הפעל. ואזי, בשחושק מאד באמת, ואינו מקרר דעתו כלל במה שנחשב עליו באלו עשאה, אזי בודאי יגמר הדבר ויציאו מכח אל הפעל, וישבר ויבטל כל המניעות ואנשים, כי הם לא באו רק בשביל החשק, ובשש'יש לו החשק הראוי לאותו המניעה כפי גדל מעלת החשק, אזי ממילא נתבטל האנם והמניעה כנ"ל:

וזה בחינת (דברים כו): וירד מצרימה – אנוס על פי הדבור. שפשהדבור יורד במצר הגרון, שזה בחינת גלות מצרים, אזי הוא אנוס על פי הדבור, הינו שיש לו אנם ומניעה עלידי שאין נקודות להאותיות, ואינו יכול להוציא ממצר הגרון, שמוזה באין כל המניעות ואנסי כנ"ל. וזהו בחינת אנוס על פי הדבור, שעלידי שאין הדבור בשלמות, עלידיזה הוא אנוס, כנ"ל:

וזהו: ביון שנצרך לבריות, עולם חשך בעדו (ביצה לב). חשך לשון מניעה, כמו שכתוב (בראשית לט): ולא חשך ממני, ולא

חשכת את בנה וכו' (שם כב). הינו פשנצרך לבריות, אזי יש לו מניעות. וזה עולם חשך בעדו, הינו פשהוא בין העולם אזי יש לו מניעות, וקשה לו להתפלל באמת כנ"ל, כי פשנצרך לבריות נוח וטוב לו יותר להתפלל ביהוד כנ"ל. אבל מי שאינו נצרך לבריות, שאינו צריך להם לשום דבר, יוכל לעמוד בין אלפים אנשים, להתפלל באמת להשם יתברך לבדו, מאחר שאין נצרך לשום בריה, לא לפרנסה, ולא לכבוד, ולא לשום דבר, רק שכרו על ה' אלקיו:

וזה סוד (ברכות יח): מעשה בחסיד אחד שהקניטתו אשתו, והלך וקן וכו', ושמע שתי רוחות שמספרות זו עם זו. וספורם היה על אודות פרנסה, כמוכא שם בגמרא. שהקניטתו – זה בחינת החרון אף; שתי רוחות – זה בחינת שתי רוחות הנ"ל, הנעשין עלידי המתקת החרון אף, דהינו בשמוציאין מכח אל הפעל כנ"ל. וזה תלוי בבחינת פרנסה, שעל ידה מוציאין מכח אל הפעל כנ"ל: ולא גלה יותר, אף כל התורה הזאת מרמזת במאמר זה:

פירוש נחל זהר
לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

מגולה לנו.

וקרינון להו ברכה, דמתמן נפקו ברבן לבחיו עלמיו, וכלהו מתברבן. האי אתר אקרי קדש. וקוראים לזה המקום של הוצאה מכוח אל הפועל של גילוי הרחמים העליונים, ברכה, כי משם, מהחיבור של יד וימין ויד שמאל שוב כבתחילה, על ידי שמוציא מכוח אל הפועל בשלמות עד ששוב אין ניכר בין ימין ושמאל, שאז בזמן ההסתלקות נדבקת הרוח דלתתא עם הרוח דלעילא שוב כבתחילה בחינת שמעון שמעון, על ידי זה נקרא זה החיבור ברכה, כי משם יוצאת ברכה לכל העולמות, ורשב"י שהיה בחינת פנימיות הקודש אשר בתוך הקודשים, הוא המשביר (אותיות רשב"י) להמשיך ברכה וחיים ורחמים על ידי האור המזהיר של סודות האידרא שגילה ביום ההסתלקות. וזה המקום נקרא קודש, כי הוא מובדל ועליון במחשבה העליונה הקדושה שבגולגולת המתגלה עתה ביום ג"ל. כי רשב"י אמר עלי תשוקתו, של תשוקתו הייתה לגלות רצון ה' ורחמיו בשלמות שהיא הוצאה של הגאולה ברחמים

וכל תיאובתא דדבורא לגבי נוקבא, הכא הוא, – וכל החשק של הזכר שהוא בחינת יד ימין, בחינת כה, לגבי הנקבה, שהיא בחינת יד שמאל בחינת פועל, שחשקו להשפיע בה הברכה והחיים שכדי שראשית המחשבה העליונה תצא מן הכוח לפועל, כאן הוא, בירושלים בקודש הקודשים, שהוא המקום למטה בעולם הזה, מקום אבן השתייה שממנה הושתת העולם וממנה ברכה וחיים לכל העולם, שזה האתר למטה הוא כנגד המוחין שבגולגולת העליונה שממנה נמשך השפע לכל העולמות שהם בחינת גוף וכן בחינת נקבה כלפי זכר. וכן יש לרמוז באומרו כאן הוא, כי החשק להשפיע הנחשק העליון תלוי בבחינת חשק המקבל שהוא בחינת הנקבה, שהם הנבראים המקבלים מהבורא החשק להוציא מכח אל הפועל, וזה החשק כאן הוא, שבחינת הוא שהוא לשון נסתר בחינת קמיין וסתים בחינת מניעה בשביל החשק, הרי כאן הוא גלוי, כי בעת שהחשק כראוי אזי מיד נעלמת המניעה וכאן הנחשק

מכוח אל הפועל.

אֶקְרוֹן צְבָאוֹת, דְּכָל צְבָאוֹת דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין תַּמְּן נְפָקִין. –
וְכָל אוֹתוֹ שַׁפְעַ, שֶׁל רַחֲמִים וְרִצּוֹן הֵבֵא מִן הַגּוֹלְגוֹת שְׁמוֹשְׁפַע
מִכַּל הַגּוֹף, מִן מַהֲיִדִים וְהַכְּלִיּוֹת, זֶה הַשַּׁפֵּעַ מֵתַכְנֵם שֶׁם בְּרַגְלִים
בְּנִצַּח וְהוּד, וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָאִים הַרְגָלִים צְבָאוֹת, שֶׁהֲרִי כָל
הַצְּבָאוֹת הַחֵיל וְהַכּוּחַ שֶׁל הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם הַרְצוֹנוֹת עֲלִיוֹנִים
שֶׁבְּגוֹלְגוֹת וְהַחִילוֹת וְהַכּוּחַ שֶׁל הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁהֵם אֵלּוֹ הַרְצוֹנוֹת
וּמַחְשַׁבּוֹת הָעֲלִיוֹנִים הַמַּתְּלַבְּשִׁים בְּלִבְ נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים לְמַטָּה,
כּוֹלֵם שֶׁם בְּנִצַּח וְהַהוּד יוֹצֵאִים וּמַתְּגַלִּים, בְּעִיצוֹת אֵיךְ לְהוֹצִיא
לְפוּעַל כּוּחַ הַקְּדוּשָׁה. שׁוּזָה בַּחֲנִינָה נִיחָה (נִצַּח הוּד) הַקְּרוֹבִים לְיֹד
הַכִּינּוּי שֶׁבְּסוֹף הַמַּעֲשֵׂה, יֵאָהֲדוּנָה”.

וְהַהוּא נְגִידוֹ בְּתַר דְּאֵתְּפִנִישׁ, תַּמְּן שְׁרִיין לִיחָה בְּהַהוּא יִסְוֹד
קְדִישָׁא, כְּלָא תְּוֹרָא, בְּגִין כֶּךָ אֶקְרִי חֶסֶד. וְהַהוּא חֶסֶד עֵייל
לְקִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּכֶתִיב (תְּהִלִּים קל"ג) כִּי שֵׁם צְוָה יְיָ אֵת
הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. – וְאוֹתוֹ שַׁפְעַ שֶׁל הַמַּחְשַׁבָּה הַקְּדוּשָׁה
אַחֲרֵי שֶׁהַתְּכַנֵּם וְהַתְּלַבֵּשׁ בְּעִיצוֹת שֶׁבְּנִצַּח וְהַהוּד, בְּנַחַל הַנוֹבַע
אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ זוֹהֵר קְדוּשָׁה, שֶׁם שׁוֹרִים יַחֲדוֹ בְּחִיבּוֹר אֵלּוֹ הָעִיצוֹת
בְּאוֹתוֹ יִסְוֹד נִסְתַּר קְדוּשָׁה הַמַּחְבָּרֵם, הַדּוּמָה בְּקְדוּשָׁתוֹ לְקוּצוֹ
הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יוֹד הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁבְּשֵׁם הָעֵצֶם שֶׁבְּמַחְשַׁבָּה
תְּחִילָה, וְאוֹלֵי נִרְמָזוּ הוּא בְּקוּצוֹ שֶׁל יוֹד שֶׁם הַכִּינּוּי שֶׁבְּסוֹף
הַמַּעֲשֵׂה. וְהוּא כּוֹלֵוֹ שַׁפְעַ לְבָן, כִּי נִמְשָׁךְ מִצַּד יְמִין בַּחֲנִינָה
חֶסֶד הַנִּמְשָׁךְ מִן הַלּוֹבֵן הָעֲלִיוֹן שֶׁבְּמִוֹחַ שֶׁבְּגוֹלְגוֹת, וּמִפְּנֵי כֶּךָ
נִקְרָא חֶסֶד כִּידוּעַ עַל שֵׁם הַלּוֹבֵן הָעֲלִיוֹן. וְאוֹתוֹ חֶסֶד שֶׁהוּא
עֵתָה בְּבַחֲנִינָה פּוֹעֵל וְסוֹף הַמַּעֲשֵׂה בַּחֲנִינָה רוּחַ דְּלִתְתָא, שֶׁהֵם
הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁל כֻּלָּל יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת הַנִּשְׁלָמִים מֵעַתָּה
לְעַתְּ בְּרוּר אַחַר בְּרוּר עַד לְבִיאַת הַגּוֹאֵל חַיִּים שְׁמוֹ, אוֹתוֹ
הַחֶסֶד הַמְּגִיעַ מִקּוֹם עֲלִיוֹן וְנִסְתַּר הַמַּתְּגַלָּה בְּפּוֹעֵל עַד שֶׁבְּסוֹף
כָּל הָעוֹלָם יִקְרָאוּ אוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ שְׁכֵם אֶחָד כְּגוֹף אֶחָד, זֶה הַחֶסֶד
עוֹלָה שׁוֹב לְקְדוּשׁ הַקְּדוּשִׁים מַחְשַׁבָּה תְּחִילָה, כִּי שׁוֹב חוֹזְרִים
לְהִיּוֹת דְּבוֹקִים הַכּוּחַ וְהַפּוֹעֵל וְלֹא נִיכַר בָּהֶם הַהַבְּדֵל כֻּלָּל כִּי כָל
מִה שֶׁהַרְצָה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּמַחְשַׁבְתּוֹ הָעֲלִיוֹנָה שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל
יִרְצוּ לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד אֲכַן מַתְּגַלָּה בְּפּוֹעֵל בּוֹכּוֹת הַצְּדִיקִי יִסּוֹד
עוֹלָם הַמְּמַשִּׁיכִים אֵלּוֹ הָעִיצוֹת, וּמְמַשִּׁיכִים הַמְּנִיעוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
לְהַגְבִּיר הַחֶשֶׁק שֶׁל כֻּלָּל יִשְׂרָאֵל עַד לְהוֹצֵאָה לְפּוֹעֵל שֶׁל בְּנִין
הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי לְנִצַּח נִצְחִים בְּקִרְנֵי הוּד שְׁבַחֲהוּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב,
כִּי שֵׁם בְּצִיּוֹן הוּא הַיִּסּוֹד, צוּהַ בְּצוּוֹתָא שֶׁל נִצַּח וְהוּד יַחֲדוֹ,
אֵת הַבְּרָכָה שֶׁל חַיִּים, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה פְּתִיחַת הַיָּדִים בְּקִיּוּם
מִצְוֹת שֶׁל כֻּלָּל יִשְׂרָאֵל, בְּעִיקָר בּוֹכּוֹת הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים אֲשֶׁר
בְּמִיתַתֵם קְרוֹאִים חַיִּים, הַגְּדוּלִים בְּמִיתַתֵם, בְּעַתְּ הַהַסְתַּלְקוֹת,
יֹתֵר מִבְּחִיחָם, עַל יַד תְּלַמִּידֵיהֶם דִּיקָא אֲשֶׁר מִקְבָּלִים מֵהֶם
פִּי שְׁנַיִם מִרְבֵּם, מִרוּחַ דְּלַעִילָא הַמַּתְּגַלָּה לְמַטָּה הַמַּדְבַּקַת לַה

וְכָל קְדִישִׁים דְּדְּבִכּוֹרָא עֵיילִין תַּמְּן, בְּהַהוּא דְּרָגָא דְּאֵמִינָא, –
וְכָל הַקְּדוּשִׁים שֶׁל זָכַר, שֶׁהֵם הַמַּחְשַׁבּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת אֲשֶׁר
בְּבַחֲנִינָה כּוּחַ, שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל הַצְּדִיקִים, הַרוּצִים לְהוֹצִיא מִכַּח
אֵל הַפּוֹעֵל מַעֲשִׂים טוֹבִים, עַד שֶׁנִּזְכַּח כּוֹלֵנוּ לְעַבְדוֹ שְׁכֵם
אֶחָד וְנִזְכַּח שׁוֹב לְרֵאוֹת הַכַּחַן הַגְּדוֹל עוֹבֵד עוֹבְדוֹתוֹ בְּקוּדְשׁ
הַקְּדוּשִׁים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּהַר צִיּוֹן שֶׁם צוּוּהַ אֵת הַבְּרַכָּה,
וְאֵלּוֹ הַמַּחְשַׁבּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל כֻּלָּל יִשְׂרָאֵל הֵם עוֹלָם שֵׁם,
לְקוּדְשׁ פְּנִימָה, בְּאוֹתָהּ דְּרָגָה נִסְתַּרְתָּ שֶׁל קוּדְשׁ, שְׁאֵמֵרְתִּי בְּפִי
וְנִלִּיתִי. כִּי רִשְׁבִּי עֲצַמּוֹ שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, רִצּוֹנוֹ
לְעֵלוֹת כָּל אֵלּוֹ הַמַּחְשַׁבּוֹת וְהַרְצוֹנוֹת וְלְהַמְשִׁיךְ לָהֶם מְנִיעוֹת
לְטוֹבָה בְּשִׁבִיל לְהַגְדִּיל הַחֶשֶׁק כְּרֵאוֹי לְנַחֵשֶׁק, כְּדִי שִׁיתְּקִיּוּם
רִצּוֹן הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךְ שְׁמוֹ, לְגַלוֹת רַחֲמוֹ לְעֵינֵי כָל, עַל יַדֵי אֵלּוֹ
הַרְצוֹנוֹת וְהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים.

וְכִלְהוּ אֵתִיין מְרִישָׁא עֵלְאָה דְּגוֹלְגוֹתָא דְּדְּבִכּוֹרָא, מִסְּמָרָא
דְּמוֹחֵי עֵלְאִי, דְּשְׁרִיין בֵּיהַ, – וְכוּלָם, כָּל אֵלּוֹ הַרְצוֹנוֹת וְכִיסוּפִים
וּמַחְשַׁבּוֹת טוֹבוֹת וְדִיבּוֹרִים טוֹבִים לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפּוֹעֵל
הַקְּדוּשָׁה, הַבָּאִים לְכַאוּרָה מֵהַתְּעוֹרְרוֹת מִלְּמַטָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
בְּאֵמַת כּוֹלָם בָּאִים מֵהַרְאֵשׁ הָעֲלִיוֹן, שֶׁהִיא הַמַּחְשַׁבָּה הָעֲלִיוֹנָה
תְּחִילָה, שֶׁל הַגּוֹלְגוֹת, שֶׁהוּא הַכַּתֵּר וְהַרְצוֹן הָעֲלִיוֹן שֶׁל הַזָּכַר,
שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה הַכּוּחַ שֶׁל קוּצוֹ שֶׁל יוֹד שֶׁהִיא הַגּוֹלְגוֹת וְכֵן אוֹת
יוֹד עֲצַמָּה שֶׁבְּשֵׁם הָעֵצֶם, שֶׁהִיא בַּחֲנִינָה רֵאשׁ הַזָּכַר בַּחֲנִינָה
מַחְשַׁבָּה תְּחִילָה בַּחֲנִינָה יַד יְמִין.

וְנְגִיד הַהוּא בְּרָכָה בְּכָל שְׁיִפֵי גּוֹפָא, עַד אֵינּוֹן דְּאֶקְרוֹן
צְבָאוֹת. – וּמוֹשַׁפְעַת אוֹתָהּ בְּרַכָּה שֶׁל חַיִּים וְרִצּוֹנוֹת טוֹבִים,
הַמְּגִיעָה מִרִצּוֹן הָעֲלִיוֹן וּמַחְשַׁבָּה עֲלִיוֹנָה כְּנִלְ אֲשֶׁר הַתְּלַבֵּשׁ
בְּרִצּוֹן וּמַחְשַׁבְתּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְזוֹאת הַבְּרַכָּה מוֹשַׁפְעַת בְּכָל אֲבִירֵי
הַגּוֹף וּבְכָל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם עֲנָפִים שֶׁל הַצְּדִיק, וְכֵן בְּכֻלּוֹת
הַבְּרַכָּה מוֹשַׁפְעַת לִיד יְמִין, בַּחֲנִינָה בַּחֲנִינָה חֶסֶד, בַּחֲנִינָה כּוּחַ
הַמַּשְׁתַּלְשֵׁל לְמַטָּה יוֹתֵר לְבַחֲנִינָה עוֹלָם הוּזָה, וְלִיד שְׁמֹאל בַּחֲנִינָה
פּוֹעֵל בַּחֲנִינָה גְּבוּרָה וְצַמְצוּם אֹר הַמַּחְשַׁבָּה לְעוֹלָם הַמִּידוֹת
וְהַמַּעֲשִׂים, וְלִגּוֹף עֲצַמּוֹ שֶׁהוּא הַתְּפֹאֶרֶת הַמֵּאֲחֵד הַכּוּחַ וְהַפּוֹעֵל,
עַד לְאוֹתָם אֲבִירִים שֶׁהֵם רִגְלֵי יְמִין וְרִגְלֵי שְׁמֹאל, בַּחֲנִינָה נִצַּח
וְהוּד, שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה הָעִיצוֹת הַמַּשְׁתַּלְשֵׁלוֹת מִן הַחֶכְמָה שֶׁבְּכּוּחַ
וְפּוֹעֵל, עִיצוֹת אֵיךְ לְהוֹצִיא בְּשִׁלְמוֹת הַדְּבָרִים בְּמַעֲשֵׂה, וְהֵם
הַנִּקְרָאִים צְבָאוֹת. וְהֵם גַּם בַּחֲנִינָה הָעִיצוֹת מִן הַנַּחַל נוֹבַע,
מִידוֹתוֹ נִצַּח וְכֵן יוֹחֵאֵי אֲשֶׁר בְּהוּד כִּידוּעַ.

וְכָל הַהוּא נְגִידוֹ דְּאֵתְּנְגִיד מְכָל גּוֹפָא, מִתְּפִנִישׁ תַּמְּן, וְעַל דָּא

הרוח דלתתא, וזאת הברכה היא עד עולם, בגאולת עולם נצחית בבניין בית המקדש ותחיית המתים במהרה בימינו אמן.

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתכחו מלוי, ואנא פתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סני, ולא הוה יכילנא לאסתכלא. אדהכי אודענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארך ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'. – אמר רבי אבא תלמידו של רשב"י, המקבל ממנו פי שנים בעת ההסתלקות. לא סיים הנר הקדוש, היא נשמת רשב"י הקדושה בקדושת קודש הקודשים כנ"ל המגלה כיסופיו וסודותיו הסתומים והקמוצים והמלובשים בפיו, במעשה עקימת שפתיו הקדושות, להוציא מכוח אל הפועל הרוח חיים, רוח אווירי המבטל כל עשן ודין ומגלה רחמים עליונים, עדין לא סיים לומר בפה מלא חיים, עד שהתחלשו מילותיו, ואני כותב ללא דיבור גלוי אלא ברהיטת שפתים דקה, חשבתי להוציא מכוח אל הפועל עוד גילוי סודות רבי ומורי ולכתוב יותר, ולא שמעתי יותר דבריו. ולא זקפתי ראשי להשיג ראשו ורוח דלעילא של רבי, שהרי האור היה רב מכדי להכיל, ולא הייתי יכול להסתכל בעיני, במראה חיבור רבי שמעון דלעילא ברבי שמעון דלתתא הנדבקות זו בזו. עד כה הזדעזעתי בגופי מתוך האור המאיר בו ביתר שאת וביתר עוז. שמעתי קול הקורא ואמר ארך ימים ושנות חיים יוסיפו לך. כי הצדיקים גדולים במתייתם כנ"ל יותר מבחייהם ובאמת אף במיתתם קרואים חיים, כי עתה יוכל רשב"י להוציא כוח ברכת החיים יותר מבחיוו ונחשב אריכות ימים ושנות חיים, פי שנים חיים. ועוד שמעתי קול אחר נוסף. חיים שאל ממך אורך ימים נתת לו עד עולם. יש לומר שביקש רשב"י אלו החיים האמתיים הנצחיים של השארת נשמתו בעולם על ידי תלמידו מדור דור העוסקים בספר הזוהר, אשר נמשכת ברכת החיים בזכות ספרו הזוהר, עד ביאת המשיח הנקרא גם הוא חיים, אשר יוציא מכוח אל הפועל תחיית המתים, בהתגלות רשב"י שוב בגופו אורך ימים נתת לו עד עולם לנצח.

כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסותרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגענינא. פתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש תקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על ימיניה, ואנפוי חייכין. – כל אותו היום של

ההתמלקות וגילוי שתי הרוחות, לא נפסק אש גבורה ומניעה בשביל החשק, מן הבית של רשב"י הוא בחינת בית המקדש מעט עד לזמן בנין בית המקדש במקום קודש הקודשים. ולא היה מי שבא לתוכו, שלא היו יכולים להכנס בקודש מפני המניעה של האש שהיית מפניבו והכל בשביל החשק לקבל פי שנים ברבם. כל אותו היום ההוא הקמוץ והסתום בנחשק הגדול שבו, היא נשמת רשב"י, נפלתי על הארץ רחוק מלהשיג השמים ורוח דלעילא של רבי, והייתי שרוי במניעה הגדולה שיש בחינת רוקע הארץ, ומגודל המניעה געיתי בבכי וכיסופים לראות שוב רבי בחיוו. אחרי שהלכה האש ונעלמה ממילא המניעה על ידי גודל חשקי אשר יצא בקול אשר געיתי בו, והיה ביכולתי להסתכל עתה בנחשק הגדול וראיתי את הנר הקדוש, קודש הקודשים, אשר גילה סודות הגולגולת והרצון העליון והרחמים הנמורים ללא כל עשן והרון אף, ראיתי שהסתלק ועלה מן העולם על ידי שהרוח דלעילא שלו לא יכלה לסבול עולם הזה כפי שהוא עתה טרם בא עת קץ, ולכן נדבקה בו הרוח דלתתא שלו גם כן ונסתלק, ונתעטף גופו בלבוש המסתיר, שכוב לכאורה ללא רוח חיים שלמה, אך שכוּב על ימין להורות שגבר כוח הימין והחסד ובאמת הוציא בשלמות רצון נשמתו הכלול ברצון העליון, והתגלה הימין בשמאל הזכר בנבקה כנ"ל והיו פניו מחייכות בשמחת הצלחת הנשמה הקדושה שלו לפעול אחרי מותו ברכת החיים ואור זוהר הגאולה ברחמים לכלל ישראל.

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידיו ונשיק לין, ואנא לחיבנא עפרא דתחת רגלוי. בעו חברייא למכבי, ולא יכילו למללא. שארו חברייא בכביה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הו, חד אתהזרוני. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בניקפאן דימא רבא, וחברייא בלחו שתין דימא. – קם, על רגלי נצח והוד שלו והשגת עיצות חדשות שלו שקיבל מאביו, רבי אלעזר בנו, ונטל ידיו הקדושות של אביו המרמוזות על הוצאה מכל אל הפועל סוף מעשה במחשבה תחילה אשר בגולגולת העליונה, על ידי התפתחות הידיים, בחינת פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון גם הם להוציא בשלמות מכוח אל הפועל, ונשק אותם לדבוק בהם, לקבל גם הוא זה הכוח של התפתחות הידיים. ואני (רבי אבא) לחבתי עפר תחת רגליו של רשב"י, עפר הארץ הוא בחינת אמונה והמלכות המקבלת מרגלי הנצח וההוד שלו וכן העפר אשר תחת רגליו הוא בחינת רוקע הארץ, בחינת הרקיע התחתון והמניעה אשר שיבר רשב"י על ידי חשקו ותשוקתו לה'

יתברך, ולכן רבי אבא לחד דייקא לשונו אשר בפיו (שהפה הוא גם בחינת מלכות בחינת עפר), אשר על ידה הדיבור, שרצה לקבל הכוח מרשב"י להוציא הכיסופים בפה דייקא לקיום המחשבות הקדושות ולהביאם לידי מעשה. רצו יתר החברים המחוברים בהתקשרותם לרבם כל אחד לפי בחינתו כענפים ועלים בעץ, לבבות ולגלות גם בפה כיסופם וגעגועם לרבם שהסתלק זה עתה, ולא יכלו לדבר ולהוציא כיסופם בפה מחמת מניעות המוח ומיעוט הכוונה מצער ההסתלקות. נשאר החברים בבכיה, בגעגועי הלב בלבד ללא הוצאתם בהפה כנ"ל, ורבי אלעזר בנו נפל שלוש פעמים כנגד שלוש בחינות של זמן מקום וציור של הסתלקות אביו, ולא יכל לפתוח פיו במעשה עקימת שפתים, מגודל חולשת הרצון, מגודל המסך והמניעה, כי נעלם אביו. עד שהגביר שוב החשק ואחרי כן פתח ואמר, אבא אבא, אבא ברוח דלעילא שלך שמאם בזה העולם, אבא ברוח דלתתא שלך, שנדבקה בה ונסתלקה עימה. שלוש היו בפועל מגולים, בחינות נשמתך בציור גופך בזמן הייך ובמקום בו חיית ועתה חזרו למקורם בעולם העליון בחינת כח לחיות אחד, כוח ופועל כבתחילה, טרם ביאתך לעולם, ללא ציור וזמן בעולם הזה. עכשיו החיות ינדרו ממקומם, כי חיות נשמתך נדדה מכאן ואינה מתגלה עוד, העופות, המה תלמידך, שקועים בנפש וחסרון הבנת סודותיך בים הגדול של סודות התורה שגילתה בלבושים סתומים, והחברים כולם שותים דם ולא מים, כי אין יורדים לסוף דעתך והיא נמנעת מהם. והוא בחינת הרון אף ודין הדם. ובאמת הכל הוא לעורר החשק כדי שכן יתגלו במהרה.

קם רבי חייה על רגליו ואמר, עד השתא פוּצְיָנָא קַדִּישָׁא מְסַתְפַל (ס"א משתדל) עָלָן. השתא לאו הוא עָדָן, אָלָא לְאִשְׁתְּדָלָא פִּיקְרִיָּה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערבוביא דחברייא, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא. – קם רבי חייה על רגליו ועיצות שלו כנ"ל ואמר, עד עכשיו הנר הקדוש מסתכל עלינו בעינו הקדושות עין ימין ועין שמאל, בחינת התפתחות הידיים, והוא חיי במיתתו יותר מבחינו ואין כלל חסרון בהסתלקות אלא אדרבא פי שנים לנו, עכשיו אין הוא זמן אלא להשתדל בכבודו ולבוש נשמתו אשר בנו, הוא הפי שנים להוציא מכח אל הפועל כל ימי חייו והיי תלמידיו לעתיד וכן עתה ההוצאה לפועל של הקבורה, לכבודו ורצונו להשלים בנין הבית הקדוש של מעשים טובים גם אחר הקבורה. קם רבי אלעזר ורבי אבא,

לקחו אותו במיטה העשויה כסולם (ע"פ תרגום בעל הסולם) לרמוז על עליות המדרגות של התלמידים בכל עת שיש לרבם בחינת הסתלקות בכל יום או יאמר לקחו אותו בעצי כסא (כסא העשוי קליפות עץ וכן מיקרא לשון תקרה) כסא מנוקב, המשמש העברת החולה ממקום למקום (על פי תרגום המתוק מדבש) רוצה לומר שלקחו את רשב"י בשינוי מקום ציור וזמן מביתו לכיוון מקום הקבורה, על ידי כוח טקרא, שהיא הארת הנשמה שלו למעלה, רוח דלעילא אשר בתקרת הבית וכן הכסא שהיא הרוח דלתתא אשר בגופו הקדוש, והחיבור בין שתי הרוחות נעשה דייקא על ידי קליפות העץ שהם החיצוניות העץ בחינת המניעה להגיע לפני ולפנים וכן נקבי הכסא שהוא בחינת חסרון אור הנחשק מפני מניעת קליפות העץ, שזה החסרון ושהוא בחינת רצון בחינת השק הביא להשגת פנימיות עץ החיים אשר ברשב"י ודייקא כל זה קידם העברתו ממקום קדוש הוא ביתו בעולם הזה למקום קדוש הוא מקום הקבורה שם נעשית שלמות ההסתלקות בסתימת הגולל, שהאור הקמוץ והסתום אשר בגולגולת מתגלה ביום גל. מי ראה ערבוּב החברים זה בזה המאוחדים ומקושרים ברבם כענפים בעץ שכביכול מרוב הדבקות כנשמת רבם לא היו ניכרים העלים והענפים אלא עיקר העץ עצמו כדבר אחד שהוא הצדיק בעצמו הנמשך פי שתיים לתלמידיו הדבוקים בו, וכל הבית היה מעלה ריחות טובים של הארת נשמתו כגוף עדין, לרמוז על המשכת שתי הרוחות אשר כגן עדן לתלמידים, בחינת פי שנים, ועלו הריחות במיטה, ולא השתמשו בו בזה הריח בשלמות על ידי לקיחת המיטה אלא רבי אלעזר ורבי אבא לבדם, הבן והתלמיד המובהק הכותב תורת רבו, שלהם היה החשק והכלי הראוי לזה האור של גן עדן.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן ביה (ס"א דצפרי וטרדיא והווי) בני מרונאי, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פורייה, הוה סליק באוירא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עילו ואתו, ואתפנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ינחו על משכבותם. – באו אנשים מכים ככעסם ובעלי מגינים ומונעים בזה המגן אשר בידם, של כפר ציפורי, אשר לפי דרגת התקשרותם לרשב"י הפחותה מהתקשרות החברים, השבו כי בציפורי לראוי לקברו וזה לכאורה רצונו ובשעה שראו שהחברים רוצים לקברו במירון אזי היו אנשי ציפורי בבחינת הרון אף ודין ורצו לקחתו מהחברים והיו החברים בני מירון דוחקים בהם למונעם, כדי להגביר להם החשק הנכון לקברו במירון

וצעקו, בני ציפורי, בעקימת שפתם לרעה, בכיסופי לבם עדין לקבורת ציפורי, וצעקו בקשרים ואגודה על בני מירון, בחינת ידיים קשורות ודבוקות שהוא הפך התפתחות הידיים הנכונה במקום הקבורה הנכון ועוד שהיו מקושרים וקשורים לרשב"י אך לא כחברים כנ"ל שהיו בשעת ההסתלקות, והיו צועקים בני ציפורי בכעס מפני שהשבו שלא יקבר שם במירון בכבוד אלא בציפורי ורצו למנוע הנחשק הגדול של קבורת מירון על ידי כעסם. או יאמר כי בני מירון הם אלו שצעקו בכיסופים דקדושה מפני המניעה פעלו אנשי ציפורי, והצעקה הייתה מפני שהששו והשבו שהם ושלום לא יקבר שם כרצונו האמתי. אחרי שיצאה המיטה מביתו, הייתה עולה באויר, על ידי הרחמים העליונים והרצון העליון הממתיק העשן והכעס של אנשי ציפורי, כי נעשה עשן הכעס עתה רוח אווירי בזכות כיסופי אנשי מירון. והאש הייתה מלהטת לפני המיטה למנוע אנשי ציפורי לגעת במיטה בכדי להגדיל החשק כפי רצון הצדיק שיקבר דייקא במירון, שמעו קול, עלו בגודל עוצמת הרצון והחשק ובואו פנימה לקודש בשיבור המניעה והתכנסו יהדיו באהבה ללא כעס כלל בהתקשרותכם החזקה לנשמת רשב"י, והכנסו דייקא במירון להילולתו וחתונתו של רבי שמעון, יום שמחה והילול ושבה בחתונת רוחותיו, רוח דליעלא בחינת זכר ורוח דלתתא בחינת נקבה, המתגלות סוד הרחמים העליונים של גאולת ישראל ברחמים, יבא שלום בין התלמידים הקרובים והרחוקים ויבוא שלמות הצדיק מכוח אל הפועל, ינוחו הצדיקים רשב"י ורבי יצחק תלמידו, אשר הסתלקו וינוחו על משכבותם בנחת רוח של חיבור רוחותיהם, על ידי השלום של התלמידים אשר בחביבותא תליא.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין פרקינא משתככיין (ס"א ולא משתכחין) פיומא דין פגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמרין ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לשון ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין. – כאשר עלה רבי שמעון לתוך פנימיות המערה והדבקות רוחא ברוחא, שמעו קול דיבור היוצא מפה עליון שבראש הגולגולת בכוח דבקות הרוחות אשר במערה, זה האיש מרעיש הארץ, כי הוא האיש הצדיק השלם הגובר בחשקו הגדול על כל המניעות, שלא ביטל מעולם סעודה שלישית בה מתגלה רצון שברצונות ואור הגולגולת, זה האיש מרעיד ומבטל מניעת מסך הארץ והחרון אף, ומגביר החשק בתלמידים, דייקא על ידי שהוא פועל מניעות להגביר החשק, מרגיז ממלכות, בחינת כעס

וחרון אף ומניעה בתחילה, ההופך להיות רוח אווירי ורחמים וחשק והתגלות הנחשק של הממלכות של התלמידי חכמים, מאן מלכי רבנן. ועל ידי הרגזו מעט שפועל להמשיכו ולאחר מכן למתקו על ידי החשק שפועלת המניעה, אזי נמתק הדין, וכן כפשוטו מה שאחרי דבריו על ממלכת רומי הרשעה שכל מה שעושים וכו', לצורך עצמן עושים, שזה הדיבור הרגזו הממלכות עד לגזרה שהייתה עליו, שצריך היה להסתתר , נמצא דייקא על ידי שרצו למנוע אותו מללמוד ולמנוע חייו, דייקא על ידי זה זכה להכנס למערה בפקיעין וללמוד הזוהר והנחשק הקדוש, וכל הפעולות שעשה אחר יציאתו מן המערה אחרי י"ג שנים, בבחינת י"ג תיקוני הזקן מלא רחמים, אזי על ידי כל זה נעשה כי ביום ההסתלקות בכל שנה ושנה, כמה פטיריות שפומר העולם מן הדין אשר ברקיע והמניעה נמצאים, אלו פטיריות הדין וגילוי הרחמים, ביום זה בכל שנה ושנה בזכותך, כי על ירך משברים כל המניעות, או יאמר לפי הגרסא השניה (ע"פ פירוש מתוק מדבש) כי כמה פתחון פה בדיבור של ישראל הקדושים, אשר בזה הפתחון פה בו מתגלות המחשבות הקדושת של ישראל עד למעשה, פתחון פה (פיטריין) של השתוקקות וכיסופים וחשק (משתככיין), וכל אלו דיבורי החשק הם בזכותך, זה הוא רבי שמעון בן יוחאי, אשר אדונו משתבח בו בכל יום כי בזכותו בכל יום נמתקים הדינים ומתגלים רחמי ה' וזהו שבה לו יתברך. אשרי חלקו למעלה ברוחות שלו שעלו בעת ההסתלקות ולמטה כפי שתיים ברוחו המתגלה בתלמידיו בכל דור ודור וגודלי מוכרי הצדיקים. כמה אוצרות גנוזים ונסתרים, אוצרות עליונים של אורות נחשקים, אורות עליונים קמוצים וסתומים של הגאולה העתידה שמורים לו, בעת שוב שתי הרוחות למעלה ככתחילה, שמורים לו בעולם העליון בזכות כל מה שפעל למטה בימי חייו, כדי להמשיכם לנו בכל יום, עליו נאמר בנבואת דניאל על הגאולה, ואתה לך למעלה לאלו האוצרות לגילוי הקץ בפועל, לך ברגליך נצח והוד, בכוח וחיל הצבאות כנ"ל להמשיך הסודות למטה בציון, ותנוח דעתך למעלה להשיג החכמה והעיצה של רחמים אשר בגולגולת. ותעמוד בתפילה בפה בכיסופים להשיג לגורלך ומזל העליון שבגולגולת ומחשבה תחילה לגלות לקץ הימין וסוף המעשה, לגלותו בחסד, בחינת יד ימין וכן לגלות בזמן סוף וקץ הימים ובציור נשמת רוח אפינו משיח ה', העומד במקום גג בית המקדש, בהוצאה לפועל של גאולתנו, גאולת עולם ברחמים במהרה בימינו אמן.

עד כאן האדרא קדישא זוטא

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

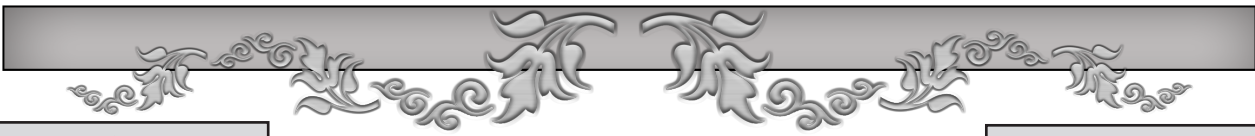

כל המניעות שיש לאדם, בלם הם רק בשביל החשק, כדי שיהיה לו חשק יותר לתדבר שבקדשה שצריך לעשות. פי כן דרך האדם, שכל מה שמונעים אותו יותר מאיזה דבר הוא חושק ביותר לעשותו. ועליכן פשאים הישראלי צריה לעשות דבר הצריה לו ליהדותו, ובפרט שצריה לעשות דבר שכל יהדותו תלוי בזה, דהינו לנסע לצדיק האמת, אזי נותנין לו מלמעלה חשק, והחשק שנותנין לו הוא על ידי המניעה שמונעים לו, כי עלידי המניעה מתגבר החשק כנ"ל. עליכן ידע האדם, שאין שום מניעה בעולם שלא יוכל לשברה אם ירצה, כי המניעה הוא רק בשביל החשק. ובשיהיה לו חשק ורצון חזק וכסופין גדולים פראוי לזה העסק דקדשה שצריה לעשות, בודאי יזכה לגמרו ולהוציא מוכח אל הפעל. כי המניעות הם רק בשביל התגברות החשק כדי שעלידי זה דיקא יזכה לגמרו כנ"ל:

תפילה על פי הלימוד

ובכן תזכנו ותעזרנו שנוזה לעשות נקדות קדושות לתדבור הקדוש, ונזכה להוציא הדבור ממצר הגרון, עד שנוזה עלידי קדשת הדבור השלם להוציא מוכח אל הפעל כל העבודות וכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות. פי אתה ידעת עצם רבוי המניעות שיש לנו מכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות, ואין שום דבר שבקדשה שלא יהיה לנו מניעות רבות עליו, ובפרט בשאנו צריכים לעשות דבר גדול שכל יהדותנו תלוי בו, שהוא להתקרב באמת להצדיקים אמתיים, ומכל שבן בשרועים להתקרב לנקדת האמת שבין הצדיקים, שאז מתגברים ומתרבים המניעות והעפובים עלינו מאד מאד בלי שעור וערה, ומשתמחים ומפסיקים בפנינו מאד, ואין רוצים להניח אותנו להתקרב לנקדת האמת. אבל כבר הודעתנו כי באמת אין שום מניעה בעולם כדי שיתגבר החשק והכסופין והענגועים יותר לעשות רצונה. וכל מה שהמניעות מתגברין יותר, צריכין להתגבר שיהיה החשק גדול ביותר ויותר, כדי שעלידי התגברות החשק ישברו כל המניעות, ויזכו להשיג הנחשק הקדוש. ועל זה באתי לבקש מן ה' אלקי, תפין בטובתנו, קומה בעזרתנו וזכנו לחשק דקדשה, שנוזה להתענגע ולהשתוק ולחשק ולכסף לך ולעבודתך הקדושה בחשק נמרץ וכסופין גדולים באמת. ויהיה החשק והכסופין הולכים ומתגברים ומתחזקים בכל יום ובכל עת ובכל שעה. עד שיתגבר החשק כפי תקף המניעות שאנו צריכים לשברם, עד שיתגבר החשק על המניעות, ויתבטלו כל המניעות מפני החשק החזק והכסופין

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

להצלחת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולזרע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה